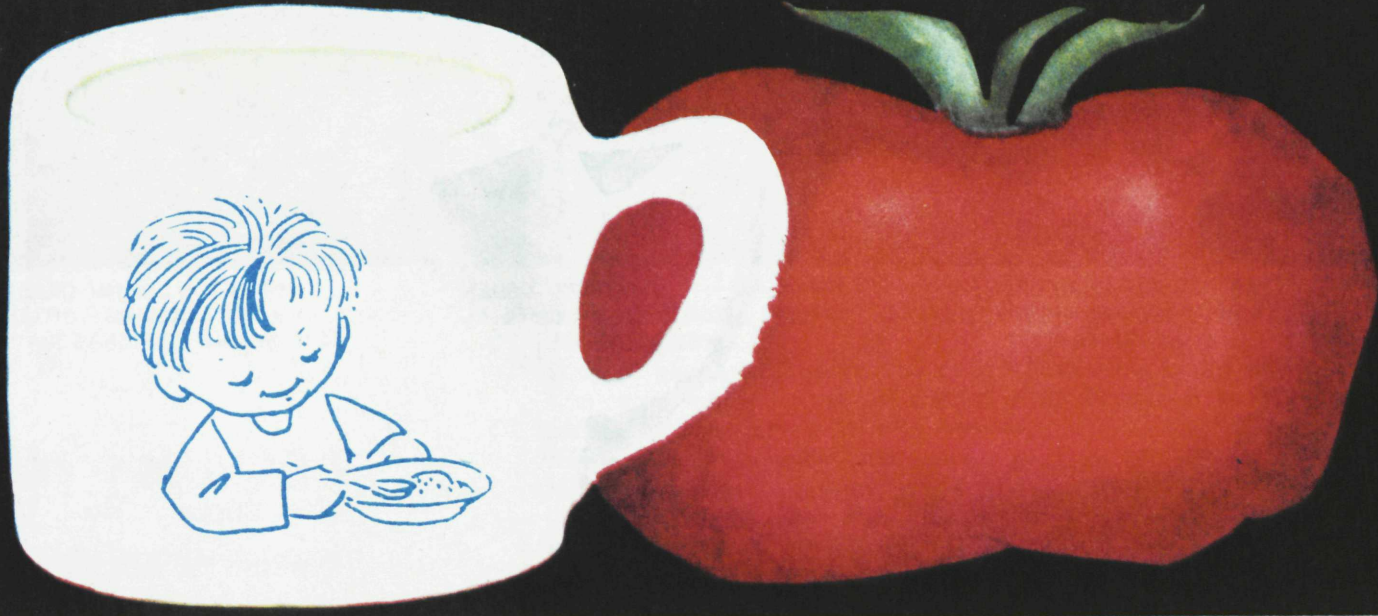

TÄÄKKE

NR.10 1968

1928. A. — PUNALIPU ORDEN —
VAPRATE TEGUDE EEST KODU-
SÕJA RINNETEL

1931. A. — TÖÖPUNALIPU ORDEN —
HOOLSA TÖÖ EEST ESIMESTEL
VIISAASTAKUTEL

1945. A. — LENINI ORDEN —
KANGELASLIKU VÕITLUSE
EEST SUURE ISAMAASÕJA AJAL

1948. A. — LENINI ORDEN —
HOOGSA ÜLESEHITUSTÖÖ JA
PIONEERIDE ÕPETAMISE EEST

Ükskõik kuhu te ka lähete, igal pool hakkavad
teile silma neid ja noormehed, kes kannavad
rinnas niisugust märki:

Need on kommunistlikud noored, meie kodumaa
kõige tublimad noored. Üleliidulise Leninliku
Kommunistliku Noorsooühingu liikmeks võetakse

HURRAA VIIIE ORDENI

Joonistanud D. PAALAMÄE

1956. A. - LENINI ORDEN -
ULDISMAADE ULESKIRI -
MISE EEST

ainult neid, kes on hästi töökad, hakkajad, julged ja õpihimulised.

Kommunistlike noorte punasele lipule on kinnitatud viis ordenit, viis riiklikku autasu. Ordenit ära teenida ei ole kerge. Aga kommunistlikud noored on isegi viis korda selle väärilised olnud. Nemad on alati töötanud ja võidelnud seal, kus on kõige raskem. Ja on seda väga-väga tubliult teinud.

29. oktoobril saab leninlik kommunistlik noorsooühing 50-aastaseks.

Varsti, pärast pioneeripõlve, astute teiegi kuulsa komsomoli liikmeiks. Täna aga toome lilli ja hüüame üheskoos hästi kõvasti ning hästi kõlavalt:

GEORG SEPP

4+3+2

Tänavu suvel kirjutati ajalehes poisist, kes tõi tulest välja traktori. Aga möödunud suvel räägiti raadios tüdrukust, kes päästis oma sõbra uppumisest.

Vaprad lapsed! Pärts kangelased.

Epust, Anust ja Siimust ei ole veel midagi kirjutatud. Tean neid seetõttu, et meil on üks kodukant.

Epul on koolist neli kiituskirja, Anul kolm ja Siimul kaks.

Epul on terve peotäis filminäitlejate fotosid, Anul täpselt 472 kirja-ümbrikupilti. Aga Siimul käib aasta ringi ajakiri «Täheke» ja temal on tohutu palju autosid! Need on paberist, enda joonistatud ja välja lõigatud.

Sõsarad kannavad koolipluusil punast kaelarätti, kodus aga panevad selga enda õmmeldud kleidid. Kuid Siimul on kodus pluus, millele ta kord ise nõõbi ette õmbles.

Kõige tähtsam kolmest õest-vennast on Epp.

Mitte sellepärast, et tema maitsvamat lõunasööki valmistab kui Anu, ja ka mitte sellepärast, et tema peaaegu oleks metsas rästikule peale astunud.

Aga Epp tõuseb hommikul kõige esimesena.

Muidugi tõusevad isa-ema veelgi varem, kuid nemad ei loe. Ema-isa on siis juba ammu tööl, kui sõsarad vellega veel tekkide all.

Epp aga tuleb üles juba kell seitse, ja teinekord juhtub, et veelgi varem. Ta keedab kohvi, katab laua, ning alles siis äratab Anu ja Siimu.

Aga kes voodid üles teeb? Kas ka Epp?

Ei, igaüks korrastab oma voodi ise.

Ja kes lõunasöögi valmistab?

Tavaliselt see, kes teisena koju jõuab — kas ema, Epp või Anu.

Esimesena jõuab koju ikka Siim, sest kõige väiksemal ju koolitunde kõige vähem. Aga tema ei tule arvesse. Muidugi, muna-praadimisega tuleks temagi toime, aga kes tahab siis päevast päeva härjasilmi süüa!

Ja kes toad korrastab hoiab, põrandad pühib? Kes peseb ja kuivatab toidunõud?

Sundida pole kedagi tarvis: tuba läheks nagu iseenesest puhtaks, toidunõud iseenesest vette, käterätikule ja kappi. Isegi pliidipiud tuleksid otsekui iseenesest kööki.

Niimoodi elavad Epp, Anu ja Siim, kes käivad Nõo Keskkoolis. Ma arvan, et nemad on ka vaprad lapsed. Alati virk, lahke ja töökas olla on vahest isegi väga raske.

KANDJALE !

Niidumasina laul

ERIKA ESOP

KLİK-KLÖK,
KLİK-KLÖK
PÄEVA TÕUSU AJAL,
KLİK-KLÖK, KLÖK-KLIK
ÜLE PÖLLU KAJAB!

EI VÕTAGI MA HOOGU,
KUI NIIDAN HEINA LOOGU,
JA LOOMAD SAAVAD SILO
SIIT MILJON-TRILJON KILO!

KLÖK-KLIK,
KLÖK-KLIK,
OLEN VAJALIK,
KLÖK-KLIK,
OLEN VAJALIK . . .!

Naeris naeris

VENDA SÖELSEPP

PÄIKE PAISTIS, NAERIS NAERIS,
NAERIL NÄGU NALJA TÄIS.
VIHMA VALAS – IKKA NAERIS,
LAULIS, LAUSA LUSTI TÄIS:

„NÄE, KUI PÄIKSEKIURED KIIRED
HÜPPAVAD MUL ÜLE PEA.
VIHMAPIISADKI ON KIIRED –
LIPSTI SIIN JA LUPSTI SEAL . . .

EILE OLIN NAERIPOJU,
TÄNA PARAS PÖRAKAS,
HOMME VIIB MU VANKRIL KOJU
TRAKTOR, MÜRA-PÖRAKAS . . .“

Tulge karjakuks

IRA LEMBER

KAAREL TEGI KASTANEIST
KÜMME PRISKET PRUUNI VEIST.
IGA LOOM, KES VALMIS SAI,
OLI TÄNULIK JA PAI.
AGA ÜKS SIIS
NAABRIT MÜKSIS.
TEINE NÜGIS,
KOLMAS TRÜGIS.
KUNI KAARLI LOOMAD KÕIK
PUSKLESID JA KEPSU LÕID.
KARJAGA ON HÄDAS KAAREL,
VAJAB KARJAKUT NÜÜD KAAREL.

KES KULL, LAPSED, TULEKS TEIST
KARJATAMA KÜMMET VEIST?

Miku mets on õuel maas

MANIVALD KESAMAA

ISAL HOIDA SUUR ON LAAS,
MIKU METS ON ÕUEL MAAS.

ÕUEMURULT LIIVAKASTI
KASYAB METS TAL MITUT MASTI.

MÄNNIOKSAST TÜVI SAAB,
KASYAB KUUSK JA LEPP JA HAAB.

TAEVA POOLE TÕUSEB ROHUST
KASESALU VALGEST TOHUST.

KIVIST KITS KÄIB METSAST LÄBI,
REBASEKS ON KUUSEKÄBI.

SEISAB KARU, PRUUN JA SUUR,
SEKS ON MÄNNI PAHKLIK JUUR.

KASYAB SIRGE MASTIPUU,
PUHUB TUUL: UH-UU, UH-UU.

ŠAMMAL TÕMBUB TORMIST KURDU,
MAAS ON RASKET TUULEMURDU.

LAGENDIKUL KOKKU MIKU
KLOTSIDEST SEAB KÄNNUSTIKU.

EHKKI SEAL ON MAASIKMARJU,
POLE PUUDE LAHKET VARJU.

IGA PEHKIND KÄNNU TAHA
PUID PEAB ISTUTAMA MAHA.

METS SAAB JÄLLE HEA JA UUS,
LINNUD LAULGU IGAS PUUS.

ISAL HOIDA SUUR ON LAAS,
MIKU METS ON ÕUEL MAAS.

LANGIL UHKELT KÄIB TA ŠAMM,
HÄSTI KASYAB KUUSK JA TAMM.

VARSTI ALGAB PÖDRAJAHT,
POISS ON TUBLI METSAVAHT.

ENDEL PRIIDEL

MIRKS TIINA EI R'ÄÄGI

Hommikul lähevad Margus ja Merle lasteaeda, kus on õhtuni. Kui Margus Merlet hommikul koos isa või emaga näeb, ütleb ta: «Tere

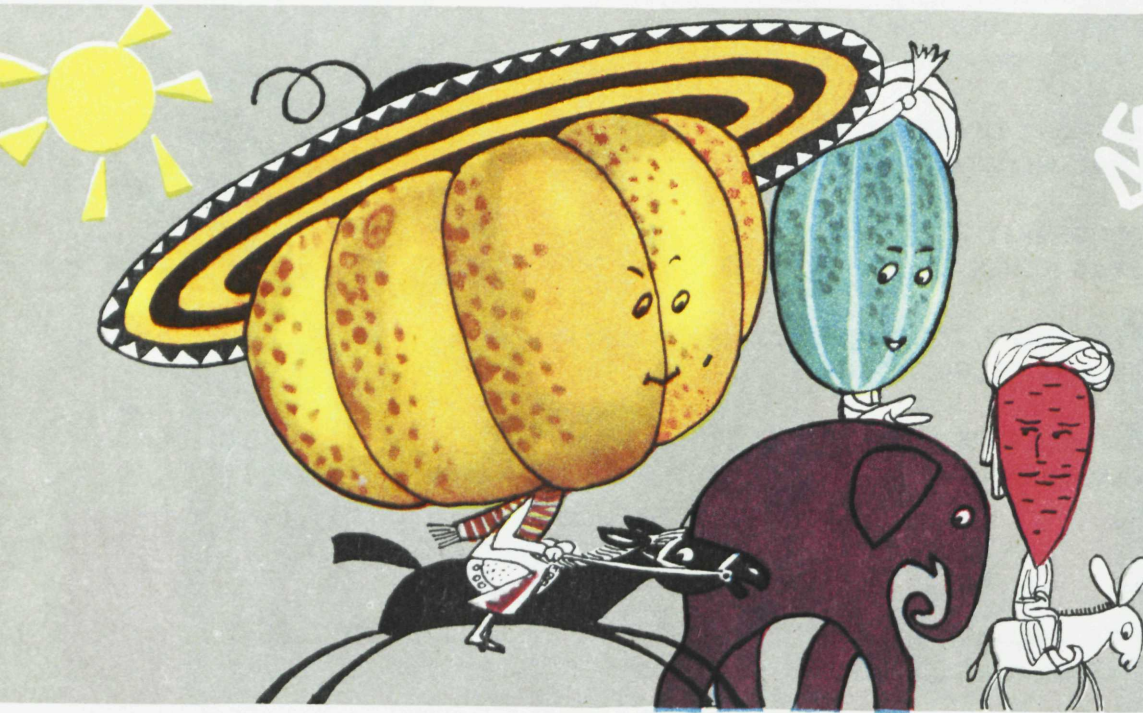
hommikust!» Merle ütleb jälle Margusele ja tema isale-emale: «Tere hommikust!»

Õue tulevad mängima Mare ja Toomas.

«Tere, Mare!» hüüab Toomas, kui Mare on enne Toomast õues.

«Tere, Toomas!» hüüab Mare, kui Toomas on enne Maret väljas.

Siis hakkavad nad koos mängima.

Põunamaa
taimed
põhjamaal

Juttu ei tule apelsinist, sidrunist, ananassist... Hoopis päris tavalisest porgandist, peedist ja sibulast, kapsast, kaalikast ja tomatist.

PILLE KIPPAR

ABILINE

Vanaema tikib vaipa. Narmalist põrandavaipa. Enne olid kerad: päikesekollased, lillelehevärvilised, tomatikarva ja mustad. Oli veel kandiliste augukestega hall riie. Vanaema võttis suure nõela ja ajas selle taha jämeda musta lõnga ja ühe peenikese helerohelise ka. Algul oli tore vaadata, kuidas vaibatikkimine käis: ikka ümber joonlaua lipsti ja siis kääridega katki naksti. Pärast hakkas igav.

«Vanaema, Heli tahab abiline olla.»

«Sa oled ju abiline.»

«Aga abilisel peab ka jäme nõel olema ja niit taga.»

«Sa torkad sõrme.»

«Ei torka. Heli palub kan-ges-ti!»

«No hea küll. Mis värvi sa tahad?»

«Punast!»

Nüüd nohisetakse kahekesi. Heli püüab ömmelda nagu vanaemagi, et nõel täpselt riide auku läheks. Siis on lõngajuppi kerge läbi riide tõmata. Kui viltu läheb, siis on raske, ja vanaema peab aitama. Ühel päe-

Õhtul tulevad Margus ja Merle lasteaiast. Kui Mare ja Toomas on õues, ütlevad nad: «Tere õhtust!» Ja mängivad edasi.

Tiina palju väljas ei käi, sest ikka on ilm halb: kord on tuul, teine kord sajab, suvel paistab päike liiga palavalt, talvel on külm. Keegi ei teagi, mis ta toas teeb.

Majas kõneldakse, et Tiina ei oska rääkida. Kord tuli Tiina Marguse

emale vastu, vaatas talle otsa, läks mööda ega ütelnud midagi. Tooma isale ei vaadanud Tiina aga otsagi. Merle emast jooksis ta mööda ja jälle ei ütelnud midagi.

Tiina on nelja-aastane, nii suured lapsed oskavad rääkida. Seda usuvad ka Toomas ja Mare, Marguse ja Merle isa-ema — kõik.

Aga miks Tiina vastu tulles midagi ei ütle, sellest ei saa keegi aru...

Kas need on siis lõunamaa taimed!

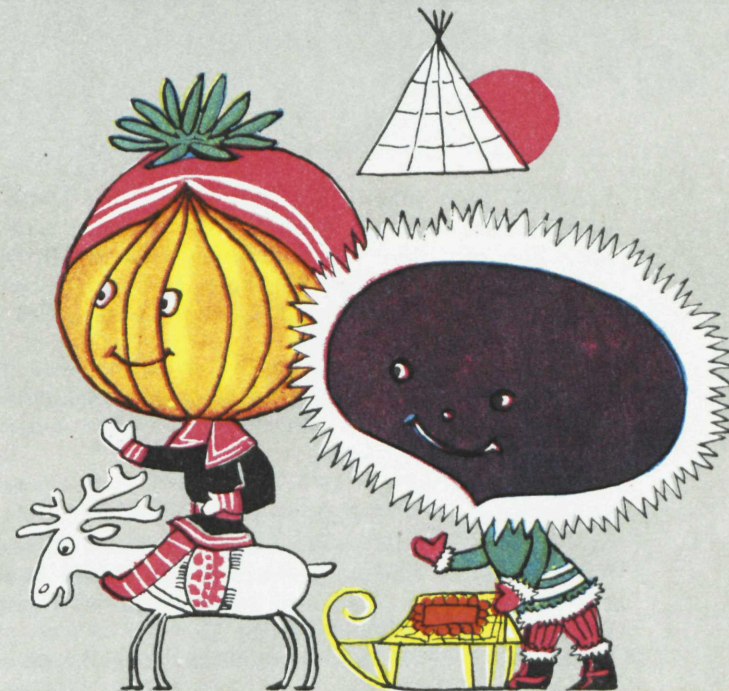
Kunagi väga vanasti olid. Porgand, peet, sibul, kapsas ning mõned teised köögiviljad pärinevad soojast Vahemere-äärsest Euroopast ja Aafrikast. Kurgi esialgsed kasvukohad on India kandis. Kartul, tomat ja kõrvits toodi meile Lõuna-Ameerikast. Kuid köögivilju kasvatame nii ammust ajast, et nende päritolu ei tuletata keegi meelde. Ja meile nad ei ole-

gi enam lõunamaa külalised, vaid on muutunud tõelisteks oma maa taimedeks. Aga inimestele, kes elavad kaugel põhjas — polaarmaal! Seal on suvi lühike ja jahe. Seal ei taha peale kidurate kaskede ja samblikude midagi kasvada. Sealset inimesed ei teadnud ka hiljuti üldse, mis on põlluharimine. Neile on kapsas, porgand, peet ja sibul lõunamaa taimed!

Kuid teadlased proovisid

köögiviljade kasvatamist ka polaarmaal. Aastate jooksul aretati taimedest niisuguseid sorte, mis kasvatamisel vajavad vähe soojust ja annavad kiiresti saaki. Nõukogudemaa põhjarahvad õppisid põldu harima. Nad hakkasid mitmesuguseid köögivilju kasvatama. Isegi väga külmadel Põhja-Jäämere saartel on nüüd peenardel sibulat ja redist. Nii on lõunamaa taimed leidnud tee põhjamaale.

Illustreerinud V. HURT

val istuti jälle kahekesi. Kollast ja punast oli vanaemal vaja ja Heli käes oli must. Must oli kõige igavam. Algul võis veel torkida, aga pärast hakkas hirmus hale, et vanaemal tulevad aina punased ja kollased tutikesed vaiba peale ja temal ei midagi. Pisar tuli silma. Sellel hakkas üksinda igav ja kohe tuli teine ka. Siis ei näinud enam midagi. Vanaema aga aina ümises laulu ja õmbles punasega. Järsku tuli Helile suur vali nuff peale. Vanaema mõtles, et nüüd on vist nõel üleni käe või jala sisse torgatud, aga ei olnud. Heli pani pea vanaema sülle ja nuffis. Siis hakkas luksumise vahele rääkima: «Lapsel ei ole punast lõnga... ja ilusat punast tutti ka ei tule...» Vanaema sai nüüd aru, miks see nuff

tuli, ja leidis kohe abi. Riidele keerati teine ots. Vanaema hakkas teiselt poolt õmblema. Heli sai lillalise poole oma kätte ja kõige ilusama punase lõnga. Natukese aja pärast vahetati jälle nii, et punane sai vanaema kätte ja Helile must, aga musta kõrval oli peenike roheline. Vaip sai kangesti ilus. Oli nagu kevadine must maa ja õrnad helerohelised rohulibled sees. Punased ja kollased tutikesed olid nagu ilusad lilled. Kui naabritädid vaatama tulid, näitas Heli kõiki punaseid tutikesi ja tädid kiitsid, et küll on vanaemal tubli abiline olnud ja ilusad lilled teinud. Ega ta nüüd päriselt just ei teinud, aga vaip sai ilus ja kõigil oli hea meel.

JAAN RANNAP

[Algus «Tähekeses» nr. 5.]

Tund või kaks hiljem läks üks väike poiss parki jalutama. See oli üsna väike poiss, sellepärast oli tal isa kaasas. Väike poiss vaatas maha:

«Mis see on: üleni must, sibab mööda teeäärt?»

«Sitikas,» ütles isa silmi tõstmata. Ja krabistas oma ajalehte.

«Aga otsaesisel on valged sarved?» pani poiss veel tähele.

«Sitikas, sitikas!» ütles isa.

Nüüd vaatas väike poiss üles.

«Aga mis see on: karvane ja ronib puu otsas?»

«Orav,» ütles isa.

«Hüppab oksalt oksale?»

«Orav,» ütles isa.

«Sööb aga pähkliit ja näitab keelt?»

«Orav, orav,» kinnitas isa, ning tõstis äkki silmad. Mis see siis oli? Oravast, kes keelt näitab, polnud ta küll varem kuulnud. Tamme oksal kiikus karvane kogu. Ja kuigi sellel kogul olid käed olemas, oskas ta ka jalgadena okstest kinni hoida.

Niisuguseid loomi, kes jalgu kätena kasutavad, ei ole just palju. Neid tunneb igaüks.

«See, pojake, on hoopis ahv!» ütles isa rõõmsalt. Siis luges edasi. Ent natukese aja pärast tõstis ta uuesti silmad. Mis see siis nüüd oli? Mis ajast ronisid ahvid linnapargi puude otsas? Kaugel Aafrikas võis ju niisugune asi võimalik olla, aga mitte siin, põhjamaal.

Ajaleht tuli kokku panna. Ei ole raske arvata, kust on pärit ahv, kes põhjamaa pargis ringi kalpsab. Iga koolilaps oskaks seda ütelda.

Poeg süles, ruttas mees helistama.

Nii said loomaia direktor ja tädi Lilli ja muidugi mõista ka zootehnik Saara kuulda, kuhu Topi on sattunud. Et teda sinise motorolleriga veokastis ei olnud, olid miilitsamehed juba teatanud. Tädi Lillil läks nagu kohe rõõmsamaks.

«Hea, et ta parki juhtus. Seal vähemalt pole hirmu, et ta auto alla jääb.»

«See on tõesti hea,» ütles ka direktor. «Tänaval oleks tal igatahes ohtlikum.»

Kui nad aga taksoga kohale kihutasid, ei olnud Topit enam kusagil. Asjata huikas tädi Lilli vana õõnsa pärna all. Asjata huikas ta lähemal ja kaugemal. Topi jäi kadunuks.

«Võib-olla helistada veel kord miilitsasse?» soovitas direktor. Tädi Lilli raputas pead.

«Sellel ei ole vist mõtet. Mida suudavad siin paar miilitsameest. Kes teab, kuhu ta läks. Park on suur. Pargi ümber majad, aiad. Siin läheks vaja ferveet otsijate armeed, ja ma arvan teadvat, kust seda leida.»

Tädi Lilli teadis seda tõepoolest. Ta ei hakanud loomaaeda tagasi sõitma. Ta väljus autost suure neljakorruselise maja ees, läks üle asfalteeritud õue ja tõmbas lahti raske välisukse.

Sel hetkel kajas läbi kogu maja kellahelin, kuid tädi Lilli ei jäänud seda kuulama. Ta koputas uksele, millele oli kirjutatud:

ÕPETAJATE TUBA.

Mida tähendab vaikes koolimajas kellahelin, teab iga laps. See tähendab vahetundi. Kõikjal avanesid klasside ukсед. Mõni hetk hiljem sumises maja nagu mesipuu.

Nooremate klasside õpilased jalutasid saalis. Vahetund hakkas juba läbi saama, kui õppealajuhataja nende keskele astus.

«Tähelepanu, lapsed!» ütles õppealajuhataja. «Mul on teile midagi rääkida. Mõni tund tagasi jooksis loomaaiast ära väike ahvipoeg Topi. Viimati nähti teda suures pargis. Teil kõigil oleks tulnud veel üks tund, kuid nüüd jääb see ära. Me läheme Topit otsima.»

Niisugust juttu ei ole üheski koolis vaja mitu korda rääkida. Kõik trügisid ukse poole. Kuid ukse ees seisis tädi Lilli. Päevased sündmused olid talle kogemusi jaganud. Tal oli veel midagi öelda. «Aga pidage meeles, lapsed, otsida võite ainult kahekaupa, koos oma pinginaabriga. Ja kui te peaksite Topi leidma, jäägu üks seniks temaga mängima, kuni teine teatama jookseb.»

Natukese aja pärast seisis õppealajuhataja ja tädi Lilli juba tühjas saalis. «Meil on tublid lapsed,» ütles õppealajuhataja. «Aga peaasi, neid on palju. Olge mureta. Nad tuhnivad läbi isegi niisugused paigad, kuhu suur inimene ei oska vaadata.»

«Ma tahaksin seda loota,» ütles tädi Lilli. Tal oli aeg minna. Ka õppealajuhatajal oli aeg minna, kuid teda peeti kinni. Selgus, et saal ei olnud siiski päris tühi.

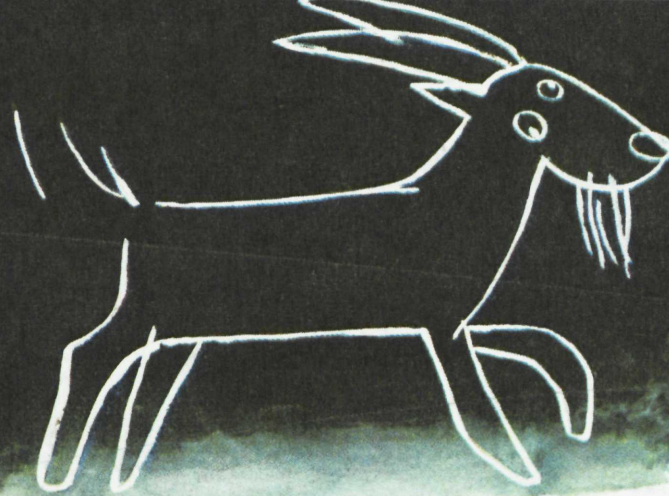
«Kas ma ei võiks ka seda ahvi otsida?» kostis nurgast kaeblik hääl.

«Ma ei tee enam kunagi nii, nagu ma täna tegin.»

Õppealajuhataja libistas pilgu üle väikese sagraispäise poisi.

«Sa juba ühe korra lubasid seda, Gunnar, aga mida ma täna nägin?»

Nüüd ma ei saa sind enam uskuda. Jääb nii, nagu ma ennist ütlesin. Pealegi,» siinkohal läksid õppealajuhataja suunurgad muigele, «olen ma kuulnud, et ahvid puksivaid sikukesi kardavad. Nii et kasu asemel võid sa hoopis kahju tuua.»

Nüüd oli õppealajuhatajal küll tõepoolest aeg minna. Ta läkski. Aga väike poiss Gunnar ohkas sügavalt ning lonkis oma klassi. «Kes süüdi? Ise süüdi!» ütles ta endale, ja õige see oli. Esimesel vahetunnil oli Gunnaril tulnud jälle kange tahtmine klassikaaslasi peaga poksata. Paraku juhtus õppealajuhataja just saali astuma.

«Nagu ma näen, Gunnar,» oli öelnud õppealajuhataja, «meeldiks sulle vist väga sikukeste keskel elada. Jää siis pärast tunde koolimajja ja joonista üks ilus sikuke endale seltsiks.»

Väike poiss Gunnar ohkas veel sügavamalt. Talle ei meeldinud sugugi sikukeste keskel elada. Talle ei meeldinud ka sikukesi joonistada. Talle tundus, et talle ei meeldi isegi enam sikukese kombel teisi lapsi püksida.

Kriit oli tahvli serval. Õhates ja ohates tõusis Gunnar kikivarvule ning joonistas kaks kõverat sarve. Siis pea, habeme, esimesed jalad. Edasi oli järjekord tagumiste jalgade käes. Kui ta asus saba kallale, kostis akna poolt kolinat. Gunnar pööras pead. Tahvililapp pudenes ta sõrmede vahelt. Kui kriidikits oleks elama hakanud, poleks ta rohkem imestanud. Lahtisel aknal istus see, keda ta kaaslased otsisid parajasti aedadest ja kuuridest, puiesteedelt ja mänguplatsidelt.

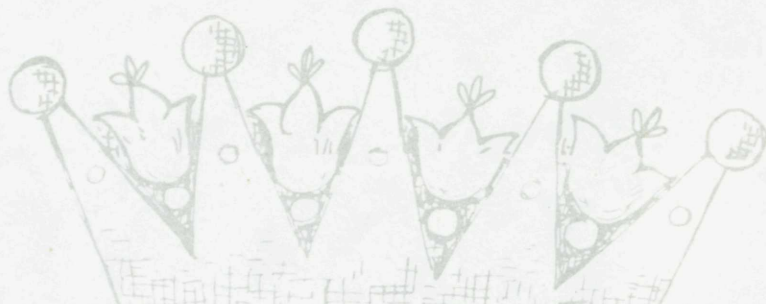
Aknaal istus must ahv.

(Järgneb.)

Illustreerinud H. SAMPU

**INGLISE
MUINASJUTT**

Õnnelik mees

Kuningas oli haige ja arstid ütlesid kõrgeaususele, et ta ei parane enne, kui paneb üheks ööks selga õnneliku mehe särki. See nõuanne näis olevat väga lihtne täita ja kuningas saatis oma alamad sellist särki otsima.

Teenrid läksid kõige rikkama mehe juurde, kuid see oli õnnetu, sest sissetulekud vähenesid. Kuninga järel kõige võimsam mees riigis kartis jälle vaenlasi ega olnud õnnelik. Niisugust juttu kuulsid teenrid kõigis lossides ja ülikute majades.

Õnnetud kuninga sulased ei tohtinud aga enne tagasi pöörduda, kui käsk täidetud. Nii nad rändasid, kuni nägid lõkke ääres üht kodutut meest. See laulis ja oli äärmiselt õnneliku näoga. Teenrid formasid ränduri juurde:

«Kas sa oled õnnelik!»

«Aga muidugi!»

«Siis anna oma särk kohe kuningale!»

Mees naeris: «Annaksin küll, kuid mul pole särki olnudki!»

Tõlkinud VELLO LÄÄN

Laev

**INGLISE
LASTELAUL**

Ma näen üht purjelaeva
all merel sinisel
ja terve tema laadung
on kingiks sinule.

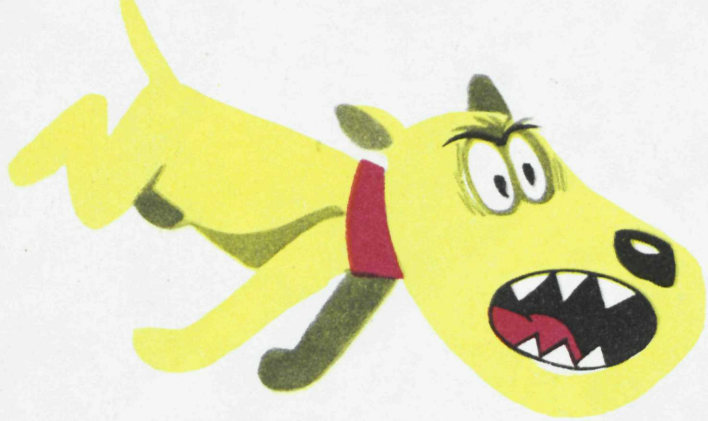
Kambüüsis kommituutud
ja ahtris õunakast.
Ta purjed tehtud siidist
ja kullast on ta mast.

Ja kaksteist maiast madrust
on valvel laevalael,
need väiksed valged hiired,
kel kaelas hõbepael.

Sel laeval on ka kapten,
kel väga vali hääl.
Kui laev ei sõida ruttu,
ta pragab: „Prääk-prääk-prääk!”

Tõlkinud HELJO MÄND

MATTI RANNU

KUIDAS EESSEL KASSIKS HAKKAS

Ükskord ütles eesel: «Ma hakkan parem kassiks. Mis tal viga päevad otsa magada päikesepaistel ja juua piima, millal tahab. Mina aga aina rühin tööd teha.»

«Kassil ei ole ju nii pikki kõrvu nagu sinul,» arvas lammas.

«Panen karvamütsi pähe, siis kõrvad ei paista välja,» vastas eesel.

«Aga kassil ei ole ju kapju all,» kahtles hobune.

«Panen pehmed sussid jalga ja keegi ei kuule kabjaplaginat,» seletas eesel.

«Sa oled kassi jaoks liiga suur!» präöksus part.

«Keeran end päikesepaistel kõverasse ja keegi ei näe, et ma nii suur olen,» teatas eesel.

Eesel tegigi nii, nagu ütles. Pani mütsi pähe, sussid jalga ja heitis kõverasse maha. Ja jäi magama.

Äkki äratas teda perenaise kurjustav hääl: «Mis sa, kass, vedeled siin, kui hiired aidas?»

«Vuih, ma ei taha hiiri, ma tahan piima,» hädaldas eesel.

«Või piima talle vaja! Kass, kõtt, hiiri püüdma!» käre-
tas perenaine.

«Kass, kus on kass?» lõrises koer Muri ja tormas
jooksujalu lähemale.

Eesel ehmus ja põgenes minema. Ta kihutas, nii et
karvamüts lendas peast, sussid jalast. Muri nägi seda ja
ütles pettunult: «Säh sulle, polegi kass, vaid hoopis
eesel!» Ja lonkis minema.

Eesel aga ei saanud enne pidama, kui lauda juures. Ta
ähkis ja puhkis tükk aega, enne kui sai sõna suust.

«Ei kassil ole sugugi parem põli kui minul. Igaühel on
omad kohustused.» Ütles nii ja läks oma eeslitoimetusi
toimetama.

Illustreerinud E. VALTER

"TÄHEKESE"

AKVAARIUM

Meritähed

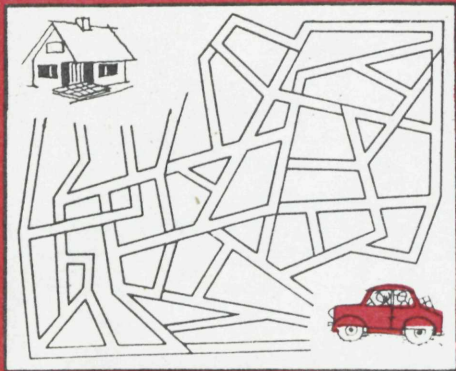
Nagu nimigi ütleb, on nende tähekujuliste loomade elupaik meres. Nad liigutavad oma kirevavärvilisi pikki harusid ehk kiiri, roomates nii põhjamudal edasi. Otsivad toiduks fillukesti usse, molluskeid ja vähilisi. Ka väiksematele kaladele kipuvad kallale. Pildidel näed kaht erisugust meritähte. See valkjās

harjasmustriga meritäht elab sügaval külmas vees. Teine on pärit soojadest meredest. Erineva värvuse ja kiirtearvuga meritähti on väga palju — umbes 1500 liiki. Tavaliselt on meritähel 5 kiirt, kuid mõnel on neid koguni 40. On ka pärls viisnurkseid, kellel pikad kiired puuduvad. Meritähedede läbimõõt kiiretipust kiiretipuni on mõnikümmend sentimeetrit. Aga vahel rohkem. Kord pildistati kolme kilomeetri sügavusel ookeani põhjas meritähte, kelle läbimõõt oli ligemale poolteist meetrit.

ARVA ÄRA!

KUIDAS SOITA MAJA JUURDE!

MISSUGUSED MEHED ON SARNASED!

ARVA ÄRA!

LELUSID TRAADIST JA LÖNGAST

Pehmest traadist painuta loomade väliskuju. Esmajoones mähi lõng mitmekordselt sirgemate kehaosade (kael, jalad) ümber. Seejärel täida nöela abil lõngaga pea ja teised ümmargused kehaosad. Lõpuks õmble loomadele lõngast kõrvad ja saba, niisamuti silmad ja ninaotsake. Kurg pane puu- või korkalusele seisma. Pardile painuta sobivad jalad traadist.

Joonistanud S. VÄLJAL

KÕIK VÕISTLEMA!

ALGAB EESTI JA SOOME LASTE ÜHINE JOONISTUSVÕISTLUS

Suvel käis mul külas Soome pioneeriajakirja «Raketti» toimetaja. Näitasin talle kirju ja joonistusi, mis lapsed on mulle saanud. Külalisele meeldisid väga teie tööd. Ka Soomes armastavad poisid-tüdrukud joonistada. Kui neid pilte vaataside, tuligi meil mõte korraldada soome ja eesti laste ühine joonistusvõistlus.

Joonistada võite metsast ja merest, kodust, puhkusest, koolielust. Oidse kõigest, mis jutustaks soome lastele meie elust ja sellest, kui ilus on meie sünnimaa.

Pilte ärge joonistage väiksemale paberile kui joonistusploki leht, ega suuremale kui kaks lehte. Mis tehnikas te pildid joonistate, kas kasutate gvašši- või akvarellvärve, värvilisi kriite või pliiatseid või lõikate linooli, see jäägu teie enda otsustada.

Joonistusi ootan 1. detsembrini 1968. a.

Võistlusest võivad osa võtta kõik lapsed.

Kui tööd on toimetuses, siis valin koos kunstnikega välja 50 paremat pilti ja saadan need Soome. Seal pannakse üles näitus koos soome laste 50 parema tööga. Kui soome lapsed on näitusega tutvunud, rändab näitus Tallinna.

Näitusel valib žürii välja 10 paremat joonistust ja määrab neile eripreemia.

Niisiis jään teie võistlustöid ootama! Tuletan meelde veel oma aadressi:

Tallinn 1, Estonia pst. 4,

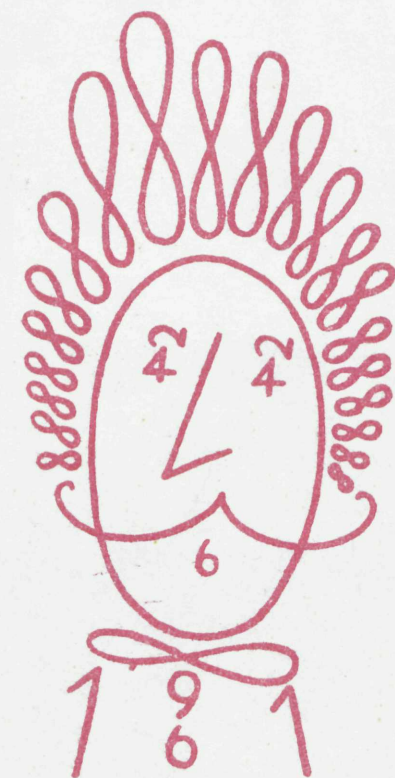
«Tähekes» toimetus.

Palju edu!

Tähekes

Joonistanud H. LARETEI

ARVAARA!

MISSUGUSEID NUMBREID ON SELLE PILDI JOONISTAMISEKS KASUTATUD!

KAHEST ÜKS

Kui sa sõnadele vasakpoolses tulbas liidad sobiva sõna parempoolsest tulbast, saad kaheksa meil elunevat lindu.

KULD
MUDA
KIVI
PÖLD
MERI
LINA
KALA
RAUD

LÖÖKE
KOTKAS
VÄSTRIK
KAJAKAS
NOKK
TILDER
KULL
TÄKS

ARVAARA!

Minu õpilaspilet

Esimesel koolipäeval anti meile õpilaspiletid. Ema kinkis mulle sünnipäevaks õpilaspileti kaaned, et ma õpilaspileti puhta hoiaksin. Nüüd ma tean, et on vaja tunda ja täita õpilaspiletis olevaid reegleid. Õppida püüan korralikult. Ainult mõnikord olen istunud tunnis natuke lohakalt.

AIVE PAEORG,
Rapla Keskkooli õpilane

Leningradi 29. Lasteaia lapse SAŠA NIKOLAJEVI joonistus «Vannis».

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

«See on trolli,» ütleb juuresoleva pildi autor, rootsi koolipoiss ULF LUNDQUIST. Trolliks nimetatakse põhjamaade rahvaste muinasjutudes paha vaimu.

Ropi

Minul on kodus kilpkonn. Tema nimi on Ropi. Ropi on armas loomake. Ta sööb võilillelehti ja -õisi. Veel armastab ta kapsa- ja salatilehti. Sügise saabudes jääb Ropi magama ja magab kevadeni. Ropi on väga vana, ta on saja-aastane.

Ropile meeldib väljas olla. Kaks korda oli Ropi kadunud. Kord oli ta isegi ühe öö ära, siis ma nutsin hirmsasti. Mulle meeldib Ropi väga.

TIJU MÖÖR,
Jõgeva Keskkooli õpilane

ELKNO Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 10 — 1968, IX aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskmittee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, M. Velleste. Peatoimetaja kt. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurl, vanemkorrektor E. Oramets.

Leduda antud 25. VIII 1968. Trükkida antud 23. IX 1968. Trükiarv 55 000. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,83. MB-08047. Tellimise nr. 1132. Trükkoda «Oktoober», Tallinn. Kreutzwaldi t. 24.

Esikaanel E. PIKA
joonistus «Eine».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Советской Пioneерской организации Эстонской ССР «Тяжелые» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 893 учебно-издательских листа. Типография «Октобер», ЭССР, Таллин, Креуцвальд, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 1132. Тираж 55 000.

NAERU!

